Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Naţional al Magistraturii

Concurs de admitere în magistratură
iulie 2021 - aprilie 2022

PROCES-VERBAL

de motivare a soluţiilor pronunţate pentru contestaţiile la barem formulate în legătură cu proba eliminatorie tip grilă de verificare a cunoştinţelor juridice din data de 3.10.2021

Drept procesual penal
11 octombrie 2021

Prezentul proces-verbal a fost întocmit de subcomisia de soluţionare a contestaţiilor împotriva baremului stabilit pentru cele două probe scrise şi împotriva punctajului de la testul grilă de verificare a cunoştinţelor juridice, cu privire la contestaţiile formulate de candidaţi, în baza art. 20 din Regulamentul privind organizarea şi desfăşurarea concursului de admitere în magistratură, contestaţii referitoare la baremul stabilit pentru disciplina Drept procesual penal.

Au fost formulate contestaţii la barem de către 11 candidaţi.

1. Cu privire la contestaţia formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 77(G1) / 81(G2) / 98(G3) / 96(G4):
1 candidat a formulat contestaţie.
Contestaţia a fost respinsă.

Contestaţia vizează faptul că grila are mai multe răspunsuri corecte şi în această situaţie, potrivit art. 17 pct. 2 din Regulamentul de organizare şi desfăşurare a concursului de admitere în magistratură fiecare răspuns corect primeşte 1 punct, care are ca echivalent 10 sutimi în sistemul de notare de la 1 la 10. Dacă pentru un răspuns corect se acordă 1 punct, în opinia candidatului se impune ca testarea să cuprindă întrebări cu o singură variantă de răspuns corectă. Or, în cazul de faţă au existat întrebări cu două variante de răspuns corecte, cu un punctaj nereglementat şi în această situaţie, punctajul trebuie împărţit. Candidatul nu poate fi depunctat total atunci când răspunde corect printr-o singură variantă de răspuns din două sau mai multe corecte. În consecinţă a solicitat punctarea la jumătate a acestei grile cu două răspunsuri corecte.

Comisia de soluţionare a contestaţiilor constată faptul că această contestaţie vizează în fapt, nu modul în care a fost întocmit baremul de evaluare a răspunsurilor la subiectele de tip grilă, ci are în vedere dispoziţiile Regulamentului privind organizarea şi desfăşurarea concursului

de admitere în magistratură. Faţă de aceste aspecte, contestaţia a fost apreciată ca fiind inadmisibilă.

2. Cu privire la contestaţiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 81(G1) / 79(G2) / 78(G3) / 88(G4):

2 candidaţi au formulat contestaţii.

Contestaţiile au fost respinse.

Prima contestaţie se referă la faptul că în vederea executării mandatului de aducere, legiuitorul a prevăzut posibilitatea pătrunderii în domiciliul oricărei persoane, prin urmare, în opinia candidatului este corect răspunsul de la litera b).

A doua contestaţie se referă, ca şi prima, la faptul că în mod greşit a fost exclus dintre răspunsurile corecte, cel de la litera b), deoarece potrivit dispoziţiilor art. 265 alin. (4) C.pr.pen. pentru executarea mandatului de aducere este posibilă pătrunderea în domiciliul oricărei persoane.

Comisia reţine că întrebarea se referă la mandatul de aducere emis de procuror şi care, potrivit baremului, are ca răspuns corect numai pe cel menţionat la litera c), în sensul că poate viza şi subiecţii procesuali principali.

În continuare reţine că răspunsul menţionat la litera b), acela potrivit căruia mandatul de aducere emis de procuror permite, în vederea executării, pătrunderea în domiciliul oricărei persoane, nu poate fi considerat corect deoarece, atunci când pentru executarea mandatului de aducere este necesară pătrunderea fără consimţământ într-un domiciliu sau sediu, în cursul urmăririi penale, mandatul de aducere poate fi dispus, la cererea motivată a procurorului, de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, în acest sens fiind dispoziţiile art. 265 alin. (4) C.pr.pen. Prin urmare, pătrunderea în domiciliul unei persoane pentru executarea mandatului de aducere se va face în cursul urmăririi penale, nu în baza unui mandat de aducere emis de procuror, ci în baza unui mandat emis de către judecătorul de drepturi şi libertăţi. Cum enunţul se referă la mandatul emis de procuror, răspunsul de la litera b) nu poate fi apreciat ca fiind corect.

Pentru aceste considerente contestaţiile au fost respinse ca nefondate.

3. Cu privire la contestaţiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 82(G1) / 93(G2) / 81(G3) / 95(G4):

2 candidaţi au formulat contestaţii.

Contestaţiile au fost respinse.

Una dintre contestaţii vizează, nu modul în care a fost întocmit baremul de evaluare a răspunsurilor la subiectele de tip grilă, ci are în vedere dispoziţiile Regulamentului privind organizarea şi desfăşurarea concursului de admitere în magistratură. Pentru aceste aspecte, contestaţia a fost apreciată ca fiind inadmisibilă.

Cea de-a doua contestaţie se referă la faptul că nu este exclusă expres din obiectul comisiei rogatorii, cererea de recuzare, potrivit dispoziţiilor art. 200 alin. (2) C.pr.pen., iar pe de altă parte acest lucru nu este prevăzut nici în cuprinsul art. 67 C.pr.pen. Ca urmare, candidatul a apreciat ca fiind greşit răspunsul de la punctul c).

Comisia reţine că întrebarea în legătură cu care s-au formulat contestaţiile vizează actele şi măsurile care nu pot forma obiectul comisiei rogatorii, fiind apreciate în barem, ca răspunsuri corecte, acelea potrivit cărora nu pot constitui obiect al comisiei rogatorii: emiterea mandatului de arestare preventivă (răspunsul a) şi soluţionarea cererii de recuzare (răspunsul b).

Comisia rogatorie este o activitate procesuală menită să asigure buna desfăşurare a procedurilor penale, prin care un organ de urmărire penală sau o instanţă de judecată care nu poate efectua nemijlocit un act procedural sau realiza un procedeu probatoriu solicită efectuarea /realizarea acestuia de către un organ judiciar, din aceeaşi categorie şi de acelaşi grad, dintr-o altă circumscripţie teritorială. Aşa cum rezultă din cuprinsul dispoziţiilor art. 200 alin. (1) şi (2) C.pr.pen. pot fi efectuate pe calea comisiei rogatorii acte procedurale sau procedee probatorii, fiind exclusă de la comisia rogatorie dispunerea actelor şi măsurilor procesuale.

În continuare notează faptul că actele procesuale sunt definite în literatura de specialitate ca manifestări de voinţă prin care organele judiciare şi părţile dispun, în limitele dreptului lor, cu privire la desfăşurarea procesului penal. Prin intermediul acestora, se exercită drepturile, prerogativele şi facultăţile organelor şi persoanelor implicate în proces. Actele procedurale sunt mijloace prin intermediul cărora se aduc la îndeplinire sarcinile ce decurg din actele şi măsurile procesuale. Actul procedural presupune, aşadar, existenţa prealabilă a actului procesual ori a măsurilor procesuale. Sunt acte procedurale, între altele, ascultarea unui martor, efectuarea actelor de cercetare, executarea unui mandat de arestare preventivă, efectuarea unei percheziţii.

Soluţionarea cererii de recuzare reprezintă un act procesual ce implică dispoziţia organului judiciar cu referire la cererea formulată, act ce nu poate forma obiectul comisiei rogatorii.

Comisia reţine astfel că răspunsul de la litera c) al grilei este unul corect, în sensul că soluţionarea cererii de recuzare nu poate forma obiect al comisiei rogatorii, prin urmare contestaţiile au fost respinse ca neîntemeiate.

4. Cu privire la contestaţia formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 84(G1) /77(G2) / 96(G3) / 99(G4):

1 candidat a formulat contestaţie.

Contestaţia a fost respinsă.

S-a susţinut de către candidat că, la stabilirea răspunsului corect trebuie avute în vedere dispoziţiile similare din Codul de procedură civilă, cu referire la transmiterea cererilor de apel pe e-mail, în ultima zi a termenului de apel, după ora închiderii registraturii, şi anume dispoziţiile art. 183 alin. (1) C.pr.civ., în interpretarea dată prin Decizia nr. 34/2017 pronunţată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă.

Comisia reţine că întrebarea în legătură cu care s-a formulat contestaţia se referă la transmiterea prin e-mail a unei cereri de apel, într-o zi de vineri, în ultima zi a termenului, după ora închiderii registraturii instanţei. Răspunsul notat ca fiind corect în baremul de evaluare a fost cel de la litera a), potrivit cu care apelul este formulat în termen.

Comisia apreciază că răspunsul menţionat în barem este cel corect, deoarece în materie penală a fost pronunţată Decizia nr. 12/2020 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie - Completul

pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în M.Of. nr. 554/26 iunie 2020, prin care s-a stabilit, în interpretarea art. 269 şi art. 270 C.pr.pen., că, dacă actul de procedură care trebuie făcut într-un anumit termen este trimis prin e-mai sau fax, în ultima zi a termenului care se calculează pe zile, este socotit a fi făcut în termen, chiar dacă actul de procedură se înregistrează la organul judiciar după expirarea termenului.

Totodată, comisia notează faptul că nici în materie procesual civilă soluţia indicată nu mai este de actualitate, însă nu sunt necesare alte detalii, faţă de materia în care a fost formulată contestaţia de faţă.

Ca urmare, contestaţia formulată a fost respinsă ca neîntemeiată.

5. Cu privire la contestaţiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 86(G1) /86(G2) / 94(G3) / 82(G4):

3 candidaţi au formulat contestaţii.

Contestaţiile au fost respinse.

Una dintre contestaţii conţine critici la adresa modalităţii de acordare a punctajului potrivit regulamentului de concurs, fiind deci inadmisibilă.

O altă contestaţie vizează faptul că răspunsul de la litera b) este incorect deoarece nu există obligaţia judecătorului de cameră preliminară de a verifica periodic măsura sechestrului asigurator.

Similar, a treia contestaţie se referă la faptul că răspunsul de la litera b) nu este corect, deoarece măsura sechestrului asigurator nu este verificată periodic.

Comisia observă faptul că cerinţa acestei grile de concurs este aceea de a alege răspunsul /răspunsurile corecte, care în fapt reprezintă enunţuri adevărate şi comune, în acelaşi timp, pentru două măsuri procesuale, respectiv măsura preventivă a controlului judiciar şi măsura asiguratorie a sechestrului.

Unul dintre răspunsurile grilei, menţionat ca fiind corect în barem, este acela că atât măsura preventivă a controlului judiciar, cât şi măsura sechestrului asigurator, în faza de cameră preliminară, trebuie verificate periodic de către judecătorul de cameră preliminară.

Comisia apreciază că răspunsul de la litera b) este un răspuns corect, deoarece, şi măsura asiguratorie a sechestrului trebuie verificată periodic, în tot cursul procesului penal. Prin Legea nr. 6/2021, publicată în M.Of. nr. 167/18 februarie 2021 au fost introduse dispoziţiile art. 250^2 în Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „Verificarea măsurii asiguratorii", dispoziţii potrivit cărora, în tot cursul procesului penal, procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, instanţa de judecată verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv un an în cursul judecăţii, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menţinerea măsurii asigurătorii, dispunând după caz, menţinerea, restrângerea sau extinderea măsurii dispuse, respectiv ridicarea măsurii dispuse, prevederile art. 250 şi 250^1 aplicându-se în mod corespunzător.

Ca urmare, contestaţiile formulate au fost apreciate ca vădit neîntemeiate şi au fost respinse.

6. Cu privire la contestaţiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 88(G1) /98(G2) / 100(G3) / 80(G4):

3 candidaţi au formulat contestaţii.

Contestaţiile au fost respinse.

Într-o contestaţie s-a criticat modalitatea de atribuire a punctajului potrivit Regulamentului de admitere, fiind deci, inadmisibilă.

Într-o altă contestaţie s-a arătat că termenul de apel curge de la comunicarea copiei minutei, răspunsul corect fiind numai cel conţinut de varianta b), argumentele nefiind precizate cu suficientă claritate. În acelaşi sens a fost formulată şi o a treia contestaţie de către un alt candidat, care a arătat că termenul de apel curge de la comunicarea copiei minutei, fiind invocate drept argument, dispoziţiile art. 410 alin. (1) C.pr.pen.

Comisia reţine că întrebarea mai sus menţionată are în vedere momentul de la care curge termenul de apel, răspunsurile punctate în barem ca fiind corecte fiind acelea potrivit cărora termenul de apel curge de la comunicarea hotărârii (lit. a) şi de la comunicarea copiei minutei (lit. b).

Observă că ambele răspunsuri au fost menţionate corect în barem, termenul de 10 zile pentru formularea căii de atac a apelului curgând de la comunicarea hotărârii sau, după caz, de la comunicarea copiei minutei. În acest sens sunt prevederile exprese ale art. 410 alin. (1) C.pr.pen.

Apelul, cale ordinară de atac, deşi are ca obiect, în principal, hotărâri prin care se rezolvă fondul unei acuzaţii, şi prin care se pronunţă una dintre hotărârile prevăzute de art. 396 şi 397 C.pr.pen., cu titlu de excepţie, vizează şi alte categorii de hotărâri. După modificarea dispoziţiilor art. 410 alin. (1) C.pr.pen. prin Legea nr. 130/12 mai 2021, publicată în M.Of. nr. 493/12 mai 2021, există momente diferite de debut al termenului de apel, după cum e vorba sau nu de hotărârile prevăzute de art. 406 alin. (1) C.pr.pen. În cazul hotărârilor prevăzute de art. 406 alin. (1) C.pr.pen., adică al hotărârilor prin care instanţa pronunţă o soluţie de condamnare, renunţare la aplicarea pedepsei, amânare a aplicării pedepsei, achitare sau încetare a procesului penal, precum şi în cazul hotărârilor prin care instanţa soluţionează acţiunea civilă, termenul de apel, potrivit art. 410 alin. (1) C.pr.pen., curge de la momentul comunicării hotărârii *in extenso*, adică al hotărârii redactate. Atunci când hotărârea pronunţată nu face parte din categoria celor mai sus menţionate, termenul de apel curge de la comunicarea copiei minutei [hotărârile pronunţate în procedura reconstituirii înscrisurilor sau dosarelor, potrivit art. 547 alin. (6) C.pr.pen., hotărârile pronunţate în materia cooperării judiciare internaţionale în materie penală, cum sunt hotărârile de transferare a persoanelor condamnate deţinute în state terţe, în vederea executării pedepsei sau a măsurii privative de libertate într-un penitenciar sau unitate sanitară din România, stabilite prin hotărâri judecătoreşti străine (art. 135 din Legea nr. 302/2004) sau hotărârile privind recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti străine, în cazul în care persoana condamnată se află în România (art. 137 din Legea nr. 302/2004)].

Prin urmare, reţinând că răspunsurile corecte sunt cele de la literele a) şi b), comisia a apreciat contestaţiile ca neîntemeiate şi le-a respins ca atare.

7. Cu privire la contestaţia formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 90(G1) /96(G2) / 79(G3) / 94(G4):

1 candidat a formulat contestaţie.

Contestaţia a fost respinsă.

Contestaţia a vizat modalitate de acordare a punctajului conform Regulamentului privind organizarea şi desfăşurarea concursului de admitere în magistratură, în cazul grilelor cu mai multe variante de răspuns. Nefiind vorba despre critici aduse baremului de evaluare, contestaţia a fost apreciată ca inadmisibilă şi respinsă, ca atare.

8. Cu privire la contestaţiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 92(G1) /82(G2) / 76(G3) / 87(G4):

2 candidaţi au formulat contestaţii.

Contestaţiile au fost respinse.

Prima dintre acestea a fost respinsă ca inadmisibilă deoarece a vizat modalitatea de acordare a punctajului conform Regulamentului de admitere, în cazul grilelor cu mai multe variante de răspuns, nefiind vorba despre o contestaţie împotriva baremului de evaluare.

Cea de-a doua contestaţie vizează varianta de răspuns de la litera a) din grilă, pe care candidatul a apreciat-o eronată, cu argumentul că manifestarea de voinţă a inculpatului de continuare a procesului penal nu poate influenţa soluţia cu privire la acţiunea civilă, disjunsă în speţă, prin ipoteză. A menţionat că, odată constatată incidenţa unui caz de încetare a procesului penal, anume prescripţia răspunderii penale, instanţa este obligată să soluţioneze acţiunea civilă, conform Deciziei Curţii Constituţionale nr. 586/13.09.2016. Totodată, a arătat că, în măsura în care, în urma continuării procesului penal, se constată că fapta nu este prevăzută de legea penală, soluţia corectă este aceea a achitării inculpatului, însă nu se poate lăsa ca nesoluţionată acţiunea civilă, aceasta fiind deja, prin ipoteză, soluţionată.

Comisia reţine că întrebarea contestată se referă la ipoteza în care inculpatul, faţă de care s-a prescris răspunderea penală, a cerut continuarea procesului penal.

În varianta de răspuns de la litera a), contestată de candidat, s-a menţionat că în caz de prescripţie a răspunderii penale, faţă de inculpatul care a cerut continuarea procesului penal, instanţa va dispune achitarea şi lăsarea ca nesoluţionată a acţiunii civile dacă, în urma cercetării judecătoreşti se constată că deşi termenul de prescripţie a răspunderii penale s-a împlinit, fapta nu este prevăzută de legea penală.

Comisia apreciază că enunţul de mai sus este unul corect. Continuarea procesului penal este un drept al inculpatului de a putea demonstra, atunci când s-a prescris răspunderea sa penală, existenţa unuia dintre cazurile care împiedică exercitarea în continuare a acţiunii penale prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a)-d) C.pr.pen., în vederea obţinerii unei soluţii de achitare.

Soluţiile pe care instanţa de judecată le poate pronunţa în urma procedurii în care a continuat procesul penal la cererea inculpatului sunt prevăzute în mod expres în dispoziţiile art. 396 alin. (7) şi (8) C.pr.pen. Astfel, potrivit dispoziţiilor mai sus menţionate, dacă se constată, în urma continuării procesului, că sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a)-d) C.pr.pen., instanţa de judecată pronunţă încetarea procesului penal. Dacă se constată că nu sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a)-d), instanţa de judecată pronunţă încetarea

procesului penal.

În situaţia în care în urma cercetării judecătoreşti, constată că fapta nu este prevăzută de legea penală, soluţia corectă este aceea a achitării inculpatului, potrivit art. 396 alin. (5) rap. la art. 16 lit. b) teza I C.pr.pen.

În continuare, Comisia constată că lăsarea ca nesoluţionată a acţiunii civile în caz de achitare pe temeiul legal mai sus menţionat este o soluţie legală, prevăzută de dispoziţiile art. 25 alin. (5) C.pr.pen., potrivit cărora „În caz de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi, lit. e), f) - cu excepţia prescripţiei, i) şi j), în caz de încetare a procesului penal ca urmare a retragerii plângerii prealabile, precum şi în cazul prevăzut de art. 486 alin. (2), instanţa lasă nesoluţionată acţiunea civilă".

Se observă că temeiul achitării în ipoteza avută în vedere este acela prevăzut de art. 396 alin. (5) rap. la art. 16 lit. b) teza I C.pr.pen.. situaţie în care acţiunea civilă va rămâne nesoluţionată.

Faţă de cele mai sus menţionate, varianta de răspuns de la litera a) este corectă, contestaţia fiind respinsă ca nefondată.

9. Cu privire la contestaţiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 93(G1) /76(G2) / 87(G3) / 76(G4):

2 candidaţi au formulat contestaţii.

Contestaţiile au fost respinse.

Prima contestaţie a fost respinsă ca inadmisibilă, fiind contestată modalitatea de acordare a punctajului în cazul subiectelor de tip grilă cu mai multe variante de răspuns corect, contestaţia fiind practic îndreptată împotriva dispoziţiilor Regulamentului de desfăşurare a concursului, care nu poate fi cenzurat de către comisie.

Cel de-al doilea candidat a susţinut că, pe lângă răspunsul apreciat corect, conţinut de varianta b) a grilei, trebuie să fie considerat corect şi răspunsul conţinut de varianta a), deoarece competenţa se poate raporta şi la un moment ulterior comiterii infracţiunii, nu doar la momentul săvârşirii acesteia. În continuare a oferit un exemplu de stabilire a competenţei personale în cazul în care o persoană dobândeşte ulterior săvârşirii faptei, calitatea de deputat, această calitate determinând schimbarea competenţei, potrivit dispoziţiilor art. 48 alin. (2) C.pr.pen.

Comisia constată că este esenţialmente nefondată contestaţia formulată, întrucât întrebarea contestată se referă la competenţă, iar în barem, printre răspunsurile corecte, este menţionat şi acela potrivit căruia, competenţa personală se raportează după caz, la momentul săvârşirii infracţiunii sau la un moment ulterior.

Comisia reţine că răspunsul este unul corect şi nu lasă loc de interpretări, având în vedere dispoziţiile special edictate pentru competenţa atrasă de calitatea făptuitorului. Calitatea personală a suspectului sau a inculpatului care determină competenţa personală trebuie să existe, ca regulă, la momentul consumării/epuizării infracţiunii. Atunci când dobândirea calităţii are loc după săvârşirea infracţiunii, stabilirea competenţei nu se va realiza potrivit dispoziţiilor din materia competenţei personale, ci potrivit regulilor de la competenţa materială, excepţie făcând dobândirea, după săvârşirea infracţiunii, a unei calităţi care determină competenţa personală a

Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, caz în care, competenţa nu se mai stabili potrivit regulilor de la competenţa materială, ci după regulile competenţei personale. În acest sens sunt avute în vedere dispoziţiile exprese cuprinse în art. 48 C.pr.pen. rap. la art. 40 C.pr.pen. precum şi doctrina în materie care abordează într-o manieră unitară problematica competenţei personale.

10. Cu privire la contestaţiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 95(G1) /97(G2) / 93(G3) / 78(G4):

3 candidaţi au formulat contestaţii.

Contestaţiile au fost respinse.

O contestaţie a fost apreciată ca fiind inadmisibilă şi a fost respinsă ca atare, deoarece a vizat modalitatea de acordare a punctajului în cazul răspunsurilor parţial corecte în situaţia grilelor cu mai multe variante de răspuns, fiind practic o contestaţie îndreptată împotriva Regulamentului de concurs, care nu este în competenţa de examinare a acestei comisii.

O altă contestaţie se referă la faptul că varianta c) de răspuns este una greşită deoarece au dreptul de a refuza să fie audiate ca martori, persoanele care au avuta calitatea de soţ al suspectului sau inculpatului, calitatea de fost concubin nefiind avută în vedere de prevederile legale ale art. 117 alin. (1) lit. b) C.pr.pen. În opinia candidatului grila trebuie să fie anulată.

Cea de-a treia contestaţie se referă la faptul că în mod greşit a fost exclus răspunsul de la litera c) din categoria celor corecte, deoarece persoana care a avut în trecut relaţii asemănătoare acelora de soţi cu inculpatul poate fi ascultată cu acordul ei.

Comisia reţine că răspunsul în legătură cu care s-au formulat contestaţiile vizează ipoteza în care organul judiciar va audia în calitate de martor, persoana care a avut în trecut relaţii asemănătoare acelora de soţi cu inculpatul şi convieţuind cu acesta, dacă este de acord să dea declaraţii. Acest răspuns a fost menţionat în barem ca fiind unul corect.

Reţine că dispoziţiile art. 117 alin. 1 lit. a) şi b) C.pr.pen. referitoare la persoanele care au dreptul de a refuza să dea declaraţii în calitate de martor, au fost sancţionate de către Curtea Constituţională a României, care, prin Decizia nr. 562/2017 a stabilit că soluţia legislativă cuprinsă în art. 117 alin. (1) lit. a) şi lit. b) C.pr.pen., care exclude de la dreptul de a refuza să fie audiate în calitate de martor persoanele care au stabilit relaţii asemănătoare acelora dintre soţi, este neconstituţională.

Prin urmare, comisia reţine că această persoană poate fi audiată ca martor numai dacă este de acord să dea declaraţii, răspunsul de la litera c) fiind unul corect. Se constată că unul dintre candidaţi a susţinut că răspunsul de la litera c) ar fi trebuit să fie apreciat ca răspuns corect, însă, în realitate, a fost menţionat ca atare în barem.

Faţă de cele menţionate mai sus, contestaţiile formulate au fost respinse ca neîntemeiate.

11. Cu privire la contestaţiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 96 (G1) /85(G2)/ 85 (G3) / 77(G4):

2 candidaţi au formulat contestaţii.

Contestaţiile au fost respinse.

Într-o contestaţie, candidatul a arătat că în opinia sa, varianta corectă de răspuns este cea conţinută de litera c), iar nu cea conţinută de litera b), cum greşit s-a menţionat în barem. A adus

ca argument faptul că potrivit dispoziţiilor art. 140 alin. (9) C.pr.pen., la cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării comunicaţiilor ori înregistrării acestora, precum şi a oricăror tipuri de comunicări efectuate de aceasta prin orice mijloc de comunicare, indiferent de natura infracţiunii ce formează obiectul cercetării. Dispoziţiile alin. (1)-(8) se aplică în mod corespunzător.

Similar, şi în cealaltă contestaţie s-a arătat că răspunsul corect al întrebării este cel de la litera c), în temeiul dispoziţiilor art. 140 alin. (9) teza I C.pr.pen.

Comisia constată că întrebarea în legătură cu care s-au formulat contestaţii se referă la supravegherea tehnică, constând în interceptarea comunicaţiilor suspectului, fiind reţinută ca variantă corectă de răspuns aceea că poate fi dispusă şi în cazul unor infracţiuni pentru care punerea în mişcare a acţiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Comisia apreciază că răspunsul menţionat în barem ca fiind corect, acela de la litera b), a fost în mod just reţinut ca atare.

Supravegherea tehnică constând în autorizarea interceptării comunicaţiilor suspectului poate fi dispusă şi în cazul unor infracţiuni pentru care punerea în mişcare a acţiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Dispoziţiile art. 139 C.pr.pen. prevăd condiţiile în care această măsură poate fi dispusă, una dintre acestea (art. 139 alin. 2) referindu-se la infracţiunile pentru care se poate dispune. Pe lângă faptul că în enumerarea art. 139 alin. (2) se regăsesc şi infracţiuni pentru care acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă (ex. viol, în varianta normativă prevăzută de art. 218 alin. (1) şi (2), unele infracţiuni contra patrimoniului), se observă şi faptul că enumerarea nu este limitativă, ci este una exemplificativă, deoarece dispoziţiile art. 139 alin. (2) teza finală menţionează că se poate dispune supravegherea tehnică şi în cazul „altor infracţiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare".

Prin urmare, răspunsul de la litera b) este corect, comisia reţinând că de altfel, nici nu au fost aduse argumente pentru care ar putea fi considerat un răspuns eronat.

Cât priveşte susţinerea candidaţilor în sensul că ar fi corectă varianta de răspuns conţinută la litera c) C.pr.pen., comisia o apreciază neîntemeiată.

Enunţul răspunsului de la litera c) se referă la faptul că autorizarea interceptării comunicaţiilor suspectului poate fi dispusă la solicitarea procurorului, ca urmare a cererii motivate formulate de persoana vătămată, indiferent de natura infracţiunii cercetate.

Enunţul nu este unul corect şi a fost apreciat în mod just ca fiind unul eronat, în baremul întocmit.

Potrivit dispoziţiilor art. 140 alin. (9) C.pr.pen., indicate şi de către candidaţi în sprijinul contestaţiilor formulate, la cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării comunicaţiilor ori înregistrării acestora, precum şi a oricăror tipuri de comunicări efectuate de *aceasta* prin orice mijloc de comunicare, indiferent de natura infracţiunilor ce formează obiectul cercetării.

Se observă că textul de lege mai sus menţionat are în vedere ipoteza interceptării comunicaţiilor realizate de persoana vătămată, când, într-adevăr, legiuitorul nu a mai restrâns

sfera infracţiunilor pentru care se poate solicita şi dispune o astfel de măsură. Însă, enunţul subiectului-grilă, pentru care s-au elaborat cele trei variante de răspuns, între care şi aceasta din urmă, se referă la autorizarea interceptării comunicaţiilor *suspectului*, în cazul acestuia fiind aplicabile dispoziţiile art. 139 C.pr.pen.

Ca urmare, contestaţiile formulate au fost apreciate ca fiind neîntemeiate şi au fost respinse ca atare.

12. Cu privire la contestaţia formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 97 (G1) /87(G2)/ 90 (G3) / 85(G4):

1 candidat a formulat contestaţie.

Contestaţia a fost respinsă

Candidatul a susţinut că în cazul acestei întrebări, varianta de răspuns corectă este cea de la litera a), fără a aduce vreun argument.

Comisia reţine că întrebarea din grila de concurs se referă la neregularitatea procedurii de citare în cursul judecăţii, fiind stabilit în barem ca răspuns corect cel de la litera c) potrivit cu care atunci când o priveşte pe partea responsabilă civilmente şi a survenit la termenul la care s-a dat citire actului de sesizare, nu mai poate fi luată în considerare dacă a fost invocată de aceasta cu ocazia dezbaterilor, în condiţiile în care a fost prezentă la celelalte termene de judecată.

Comisia constată că răspunsul reţinut în barem drept corect este în acord cu dispoziţiile legale referitoare la incidentele privind citarea, cuprinse în textul art. 263 C.pr.pen. Se observă că potrivit dispoziţiilor legale, neregularitatea privind citarea va fi luată în considerare dacă partea lipsă la termenul la care s-a produs, o invocă la următorul termen la care este prezentă. Or, din datele enunţului rezultă că aceasta a fost prezentă la mai multe termene ulterior celui la care s-a ivit neregularitatea, fără ca incidentul de citare să fie invocat, acest fapt petrecându-se mai târziu, cu ocazia dezbaterilor. Prin urmare, s-a reţinut în mod corect în varianta de răspuns de la litera c) că neregularitatea de citare nu va mai fi luată în considerare.

În ceea ce priveşte răspunsul de la litera a) pe care candidatul l-a considerat ca fiind cel corect, comisia reţine că enunţul acestui răspuns este acela că neregularitatea procedurii de citare a inculpatului arestat preventiv poate fi invocată de procuror numai la termenul la care ea s-a produs.

Enunţul nu este unul corect, deoarece dispoziţiile art. 263 alin. (2) C.pr.pen. prevăd ca regulă faptul că procurorul poate invoca neregularitatea procedurii de citare a unei părţi numai la termenul la care s-a produs. În acelaşi timp, dispoziţiile prevăd ca o excepţie, situaţia în care prezenţa inculpatului este obligatorie, şi când, *per a contrario*, neregularitatea poate fi invocată oricând în cursul judecăţii. Or, din datele enunţului rezultă că inculpatul este arestat preventiv, ceea ce înseamnă că prezenţa lui este obligatorie, potrivit art. 364 alin. (1) C.pr.pen.

Ca urmare, comisia a respins contestaţia ca neîntemeiată.

13. Cu privire la contestaţiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 99 (G1) /84(G2)/ 82 (G3) / 98(G4):

3 candidaţi au formulat contestaţii.

Contestaţiile au fost respinse

Una dintre contestaţii se referă la modalitatea de acordare a punctajului în cazul întrebărilor cu mai multe răspunsuri corecte, fiind în fapt o contestaţie la dispoziţiile Regulamentului de concurs, inadmisibilă în această procedură.

Celelalte contestaţii se referă la faptul că varianta de răspuns de la litera b) este corectă numai în ipoteza în care extinderea urmăririi penale se face *in personam*. Dacă extinderea urmăririi penale se face *in rem*, nu este supusă confirmării procurorului.

Comisia reţine că subiectul-grilă cu nr. 99 se referă la extinderea urmăririi penale, în legătură cu care au fost punctate în barem două răspunsuri ca fiind corecte, respectiv: se poate dispune de către organul de cercetare penală, prin ordonanţă, în cursul urmăririi penale efectuate cu privire la faptă (in rem), fără să fie supusă confirmării motivate a procurorului (lit. a); atunci când este dispusă de organul de cercetare penală cu privire la o *nouă faptă* comisă de *suspect*, este supusă confirmării motivate a procurorului care supraveghează urmărirea penală, în termen de cel mult 3 zile de la data emiterii ordonanţei de extindere (lit. c).

Comisia notează faptul că dispoziţiile art. 311 alin. (2) C.pr.pen. prevăd în mod expres faptul că atunci când urmărirea penală se efectuează *faţă de o persoană*, extinderea dispusă de organul de cercetare penală se supune confirmării motivate a procurorului care supraveghează urmărirea penală, în termen de cel mult 3 zile de la data emiterii ordonanţei.

Soluţia legislativă este logică, fiind simetrică şi în consens cu începerea urmăririi penale, în cazul căreia, legiuitorul a prevăzut, de asemenea, că atunci când organul de cercetare penală dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare faţă de o anumită persoană, despre care există bănuiala rezonabilă că a săvârşit fapta, măsura se supune în termen e 3 zile, confirmării procurorului care supraveghează urmărirea penală (art. 305 alin. 3 C.pr.pen.).

Curtea Constituţională a României, sesizată cu controlul de constituţionalitate a dispoziţiilor art. 311 C.pr.pen. a reţinut în cuprinsul Deciziei nr.49/2017, publicată în M.Of. nr. 324/5 mai 2017 că după intrarea în vigoare a Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 18/2016, urmărirea penală *in rem* şi urmărirea penală *in personam* se pot dispune atât de către procuror, cât şi de către organul de cercetare penală, cu deosebirea că, în cazul urmăririi penale *in personam* dispusă de către organul de cercetare penală, măsura trebuie supusă confirmării procurorului în termen de 3 zile. Totodată, extinderea urmăririi penale *in rem* sau *in personam* se dispune de către organul de urmărire penală, cu menţiunea că, în cazul unei extinderi *in personam (*când în cauză există suspect) măsura dispusă de către organul de cercetare penală trebuie supusă, de asemenea, confirmării procurorului în cel mult 3 zile de la data emiterii ordonanţei. Prin urmare, dispoziţia legală a fost interpretată de către Curtea Constituţională în sensul în care şi extinderea cu privire la altă faptă, de către organul de cercetare penală este supusă confirmării procurorului, dacă urmărirea penală se efectuează *in personam* (ceea ce rezultă şi din enunţ).

În acelaşi sens, în literatura de specialitate s-a arătat „ potrivit art. 311 alin. (2) C.pr.pen., astfel cum a fost modificat prin O.U.G. nr. 18/2016, în cazul în care organul de cercetare penală a dispus extinderea urmăririi penale *in personam* are obligaţia procedurală pozitivă să o supună

confirmării motivate a procurorului care supraveghează urmărirea penală." (M.Udroiu, Procedură penală. Partea specială, Ed. C.H.Beck, Bucureşti, 2018, p.73).
Tot astfel, s-a arătat că „ rezultă, aşadar, că este necesară confirmarea procurorului numai în ceea ce priveşte ordonanţa de extindere în cazul în care urmărirea penală se efectuează faţă de o anumită persoană." (I.Neagu, M.Damaschin, Tratata de procedură penală, Partea specială, Ediţia a III-a, revizuită şi adăugită, Universul Juridic 2021, p.104).

Opiniile doctrinare invocate de candidaţi vizează, mai degrabă, un anume dezacord cu opţiunea legiuitorului, însă nu sunt de natură să conducă la o altă interpretare, textul de lege fiind destul de clar.

Ca urmare, contestaţiile au fost apreciate ca nefondate.

14. Cu privire la contestaţiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 100 (G1) /88(G2)/ 83 (G3) / 79(G4):

2 candidaţi au formulat contestaţii.

Contestaţiile au fost respinse

Una dintre contestaţii se referă la modalitatea de acordare a punctajului în cazul întrebărilor cu mai multe răspunsuri corecte, fiind în fapt o contestaţie la dispoziţiile Regulamentului de concurs, inadmisibilă în această procedură.

În cealaltă contestaţie s-a arătat de către candidat faptul că este incorect răspunsul de la litera b) deoarece în cazul recunoaşterii vinovăţiei de către minori, legea prevede numai încuviinţarea reprezentantului legal şi nu admite posibilitatea exprimării acesteia prin înscris autentic.

Comisia reţine că enunţul se referă la procedura în cazul recunoaşterii învinuirii, care, potrivit răspunsului de la litera b), nu este aplicabilă atunci când pentru inculpatul minor solicitarea în acest sens a fost formulată prin înscris autentic de către reprezentantul legal al acestuia.

Prin art. II pct. 99 din O.U.G. nr. 18/2016 a fost introdus alin. (1^2) în cadrul art. 375 C.pr.pen., potrivit căruia *„În cazurile prevăzute la alin. (1) şi (1¹), dacă inculpatul este minor, este necesară şi încuviinţarea reprezentantului său legal"*.

Această dispoziţie este, în prezent, corespondentă celei din alin. (6) al art. 478 C.pr.pen., introdus prin art. II pct. 118 din O.U.G. nr. 18/2016, în conformitate cu care *„Inculpaţii minori pot încheia acorduri de recunoaştere a vinovăţiei, cu încuviinţarea reprezentantului lor legal, în condiţiile prezentului capitol"*.

Comisia reţine faptul că enunţul grilei face referire tocmai la *solicitarea* aplicării procedurii de către reprezentantul legal, şi nu la încuviinţarea acesteia şi totodată, că exprimarea poziţiei reprezentantului legal nu este prevăzută de lege ca putând fi făcută prin act autentic.

Pentru considerentele expuse, cea de-a doua contestaţie formulată a fost apreciată ca neîntemeiată şi a fost respinsă ca atare.
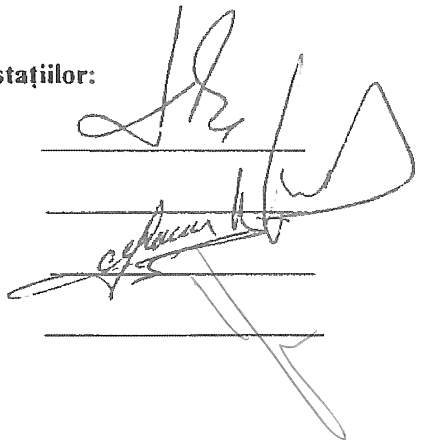
Comisia de soluționare a contestațiilor: